

דברי הכפר

אני מאוהבת בציטוט הזה: "אם אתה יכול לחשוב יותר מדי על הגרוע ביותר, למה אתה לא יכול לחשוב יותר מדי על הטוב ביותר?"

נפלאות התבונה

גיליון מס. 2911 * כז טבת תשפ"ו * 16 בינואר 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות

לא מזמן, במשך חודש שלם, חמישה ימים בשבוע, עליתי לצפת למכון האונקולוגי ירדתי לתהום של המחלקה הרדיותראפית, ששוכנת בקומה מינוס שתיים. ובמשך כחצי שעה, שלפעמים נדמתה לחצי שנה, הייתי שוכב על הגב בתוך מנהרה צוננת מאוד ומוארת באור חזק ומסנוור. לאחר שחצי השעה חלפה, חזרתי הביתה ושכבתי על הספה חלש ותשוש ונראיתי כמו ערימה של בגדים שמישהו השאיר ושכח לחזור לאסוף.

על מה חושבים במשך חצי שעה שבה האגן שלך מופצץ בפוטונים ואסור לך לזוז אפילו אלפית המילימטר מהמצב שבו הניחו אותך הטכנאים. ובכן מהר מאוד התחלתי לראות תמונות של מוות ואחרות. תמונות של פרידה ואחרות. וכבר בהתחלה החלטתי שאני לא שוכב שם על הספה בבית כצאן לטבח.

וכך בכל יום לאחר שהתאוששתי, רשמתי סקיצה או שתיים מהדברים שעלו בי במנהרה המוארת שלא הובילה לשום מקום. אחר כך עבדתי עליהן בסטודיו המחשב שלי עד שהתגבשו בידי למעלה מעשרים עבודות שיהיו תלויות עוד מעט בלב הקיבוץ. ובשבת 24.1.26 בשעה 11:00 תהיה פתיחה חגיגית לתערוכה שקראתי לה "ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות".

אני מרגיש שזוהי באמת לא עוד תערוכה שאני עושה בלב הקיבוץ. העבודות האלה נחצבו ממני בייסורים קשים במשך חודש לא פשוט. ועדיין אני מרגיש שלא פיענחתי עד הסוף את כל מה שהוא חולל בי. (התערוכה תעלה בחודש מרץ בגלריה במחניים).

הציבור מוזמן

אלברט וצ'ארלי

מספרים שצ'רלי צ'פלין היה האדם היחיד בהוליווד שאלברט איינשטיין רצה לפגוש. ב-2 בפברואר 1931, נפגשו השניים בבכורה של הסרט "אורות הכרך".

בשיחה שהתפתחה ביניהם אמר איינשטיין לצ'אפלין: "מה שאני מעריץ ביותר באמנות שלך, היא האוניברסליות שלך. אתה לא אומר מילה, ובכל זאת כל העולם מבין אותך!"

צ'ארלי צ'פלין השיב: "נכון. אבל התהילה שלך גדולה עוד יותר! כל העולם מעריץ אותך, למרות שאיש איננו מבין מילה ממה שאתה אומר".

פרס ישראל ליעקב אגם

ליעקב אגם מלאו 97 שנים. בשנות השישים שבעים הוא עשה כמה דברים די מעניינים. אבל לא הרבה מדי. כבר הרבה שנים שהוא איננו חי בישראל אלא מתגורר בפריז. אבל ליואב קיש ישנה בעיה, צריך להגיע לטקס השנתי עם מכסה מלאה של מקבלי הפרס. את רוב האמנים שחיים בארץ ומגיע להם הוא מתעב. הוא לא מבין את העבודות שלהם. הם כולם נראים לו שמאלנים מדי ואוהבי ערבים. אז מה עושים? שולפים אמן קשיש שמתגורר בפריז ומעניקים לו את הפרס. בעצם אם הפרס מגיע לטראמפ אז למה לא ליעקב אגם.

עכשיו אני לא מת עליו. בעצם לא עליו, על האמנות שלו. ויקטור וסרלי לפחות היה רופא. המזרקה הצבעונית שלו, זו שירקה אש ומים, תפקדה נהדר בעיקר בביקורים של קרקס מדראנו. בשאר הזמן הייתה תקועה בכיכר דיזנגוף די עלובה ומבושית. מה גם שהצבע עליה התעייף והתחיל להתקלף.

יואב קיש נתן נימוקים למתן הפרס קשקש משהו על אמנות קינטית. אני מכיר באמת לפחות עשרה אומנים ואומניות ישראלים שחיים בארץ ומגיע להם יותר. אבל מה הבן אדם בן 97 ופרס ישראל כבר לא שווה היום כל כך הרבה כבוד. בעיקר בגלל הממשלה הרעה והדברים הנפשעים שהיא עושה בשמנו. אז אני בכל זאת מפרגן.

פינת הקריקטורה השבועית: מומחה בפירוק מטענים מורכבים

• גשם וגשם

בגן הילדים למדו אותי את השיר של מרים ילן שטקליס, משוררת הילדים הנערצת עלי את השיר על הצדדים הפחות נעימים של הגשם:

גֶשֶׁם וְגֶשֶׁם וְגֶשֶׁם בְּלִי סוּף.
 גֶשֶׁם בְּגֵן, וְגֶשֶׁם בְּרָחוֹב.
 קָר וְרָטֵב.
 לֹא טוֹב.

וְלִי יֵשׁ נֶזְלָת,
 וְאֲנִי מִשְׁתַּעֲלָת,
 מְאֹד לֹא טוֹב.
 מוֹבָן -
 כְּשֶׁהִכַּל, הִכַּל רָטֵב
 וְגֶשֶׁם בְּגֵן, וְגֶשֶׁם בְּרָחוֹב,
 וְגֶשֶׁם, וְגֶשֶׁם, וְגֶשֶׁם בְּלִי סוּף.

לשיר יש עוד בתים, אבל את הבית הזה אני זוכרת עד היום. למען האמת - אני מאד מרוצה מכמויות הגשם שירדו עד כה, ובעיקר אצלנו, האיזור שלא הצטיין בכמויות הגשם בחורפים האחרונים. בנתניה, נהריה ואשדוד יורד גשם בכמויות אדירות, ואז מה? הוא גורם להצפות ולנזקים, ואחר כך המים זורמים ישר לים, ובקושי ממלאים את אקויופר החוף. איזה בזבז משווע. אבל אצלנו, הגשם מבורך. מיום שישי האחרון עד הבוקר (יום רביעי) ירדו אצלנו כ-40 מ"מ גשם, ובסך הכל מתחילת העונה 212 מ"מ, שהם 40% מהממוצע השנתי. כל זאת על פי מדידותיו של דוד אלמן המתפרסמות בקישור אתר רישום הגשם:

<https://khbbm1.wixsite.com/khrain>

אז מה לעשות עם הנזלת? איך מתמודדים אתה? מכיוון שאני סבתא (ואפילו סבתא רבה) חזרתי אל תרופות הסבתא.

1. משקה בריאות: מרתיחים לימון אחד חתוך לפרוסות בתוך 2 כוסות מים, מוסיפים מקל קינמון, כמה פרוסות של ג'ינג'ר, וקצת עלים של נענע, ושל

שיבא. אחרי שרתח, מכבים את האש ומוסיפים 2 כפות דבש. שותים, לבריאות.

2. בצל: אני פורסת פרוסה עבה של בצל, ומכניסה אותה לתוך שקית רשת (השקיות הכי מתאימות למטרה זו הן השקיות שבהן מגיע השום למחלקת הירקות של הסופר). אני לוקחת את הבצל למיטה (אל תספרו לאריה, הוא עוד לא גילה), מחזיקה קרוב לאף ונושמת ונושמת.
3. לפני השינה אני גם נושמת אדים העולים מסיר עם מים רותחים, אפשר עם קצת שמן אקליפטוס. זה משחרר את הנשימה ואחר כך הבצל משלים את המלאכה.
4. בצל ודבש: קוצצים חצי בצל, מערבבים את הבצל הקצוץ עם כף או שתיים של דבש. מניחים לכמה שעות, עד שהבצל והדבש מגירים נוזל צהבהב. שותים את הנוזל, בכל פעם כף אחת.

לבריאות!

• ומה עושים עם חלמית (חוביזה)?

כל עוד יש שטחים לא מרוססים בקיבוץ, זה הזמן לקטוף עלי סרפד (רצוי לעטות כפפות!) וכלי לחוביזה. את עלי הסרפד חולטים לתה בריא וטעים, ומעלי החוביזה אפשר לעשות נזיד (עם בצל, כמובן), או מרק, עם עוד ירקות ועם עדשים. ואפשר להכין חביתת ירק, אחרי שקוצצים את העלים, ומערבבים אותם עם ביצה.

• אורי לופליאנסקי ז"ל

הלך לעולמו מי שהיה ראש עיריית ירושלים ומייסד עמותת "יד שרה". הוא מת צעיר בן 74, לאחר שחלה בסרטן.

ארגון "יד שרה" מוכר לכל אזרח בישראל בהיקף העשייה שלו, הוא משרת כחצי מיליון אנשים בשנה. על פי AI אלה תחומי העשייה שלו:

• השאלת ציוד רפואי ושיקומי - שירות הדגל של יד שרה, המאפשר לכל אדם לשאול ציוד רפואי לביתו, כמו כיסאות גלגלים, מכשירי נשימה, אביזרי שיקום ועוד.

• מוקד מצוקה 24/7 - שירות חירום המאפשר לאנשים מבוגרים או בעלי מוגבלות להזעיק עזרה בלחיצת כפתור. המוקד מאויש סביב השעון.

• מכוניות להסעת בעלי מוגבלויות - מערך הסעות מיוחד המותאם לכיסאות גלגלים, המאפשר למשתמשים להגיע לטיפולים, אירועים וחיי קהילה.

• שיקום ביתי ותוכניות העצמה – ליווי שיקומי אישי בבית, כולל התאמת ציוד ושירותים שמסייעים לאדם לחזור לתפקוד עצמאי ככל האפשר.

• בתי מלאכה לתיקון ציוד רפואי - מתנדבים מתקנים ומשקמים ציוד כדי שיוכל לשמש שוב את הציבור.

• פעילויות קהילתיות נוספות - הדרכות, קבוצות תמיכה, טיולים מותאמים לבעלי מוגבלויות ועוד.

יד שרה מפעילה בין 6,000 ל-7,000 מתנדבים, מה שהופך אותה לארגון המתנדבים הגדול בישראל.

אורי לופליאנסקי נאשם בקבלת שוחד בפרוייקט ההולי לנד שבו היה אהוד אולמרט הנאשם המרכזי. לופליאנסקי נדון למאסר, שהומר בעבודות שירות בגלל מצבו הרפואי.

אבל, וזה אבל גדול, לופליאנסקי לא לקח את כספי השוחד לכיסו, אלא לקופת המפעל הגדול שלו "יד שרה". זוהי אמנם עבירה, וברור שהמטרה אינה מקדשת את האמצעים, אבל, מול ממדי השחיתות שאנו נחשפים אליה במקומותינו בימינו, טוב שענשו הומר בעבודות שירות.

אני מקווה שבגן העדן יישמר לו מקום טוב.

עד כאן להשבוע

רן גויאלי עדיין לא חזר הביתה. לא נפסיק לחכות, לא נפסיק לדרוש את השבתו הביתה.

שבת שלום

תמר וולפין

פִּינַת הַהַנְצָחָה / דוד אלמן

לן ווינטראוב ז"ל - (22/6/2023 - 1/6/1928)

לן עלה מאוסטרליה עם זוגתו, ליבי, במסגרת תנועת הבונים, זאת לאחר הכשרה בויקטוריה. בקיבוץ עסק הרבה בספורט כפעילות אישית (טניס במיוחד) וגם כמדרבן אחרים לצרכי בריאות. לן דאג למראה האסתטי של הקיבוץ. הוא עבד בלול וגם ב"עוף הגליל". התנהל גם כמא"ז הקיבוץ לתקופה מסויימת. באופן כללי אדם פעיל ואכפתי במיוחד. כך הוא ייזכר אצלנו כאבן דרך מיוחדת מאד.

<https://khbbm1.wixsite.com/2023-09>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

רני גואילי נמצא כבר 833 ימים בשבי

לא משאירים אף אחד מאחור
עם ישראל מחכה
לרן גואילי

שירי מלחמת חרבות ברזל

"לא נשבר" הוא שיר מאת הזמר-יוצר הישראלי עידן עמדי, אשר יצא לאור ב-8 בדצמבר 2025, ביום ההוקרה לפצועי מערכות ישראל. השיר נכתב והולחן על ידי עמדי, והוא מוקדש ללוחמים וללוחמות שנפצעו במהלך שירותם הצבאי או הביטחוני, מתוך מטרה להוקיר את הקרבתם ואת התמודדותם עם הפציעה והשיקום

רקע

עידן עמדי נפצע קשה בתחילת ינואר 2024 במהלך פעילות מבצעית בדרום רצועת עזה, כאשר פיצוץ שאירע במהלך הכנות להשמדת מתחם תת-קרקעי לייצור רקטות לטווח ארוך גבה את חייהם של שישה לוחמים ופצע לוחמים נוספים. בעקבות האירוע הובהל עמדי לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם, וסבל מפגיעות קשות בגופו ובפניו. לאחר שחרורו מבית החולים המשיך עמדי בתהליך שיקום ממושך, שכלל טיפולי פיזיותרפיה ושיקום ביתי, לצד חזרה הדרגתית לפעילות אמנותית ולהופעות. בהקשר זה הוצג השיר "לא נשבר" כחלק מהמשך עיסוקו של עמדי בחוויות הפציעה והשיקום, לצד אלבומו "סופרמן", שיצא לאחר פציעתו וכלל שירים שנכתבו על תקופה זו. פרסום השיר התרחש כמעט שנה לאחר פציעתו הקשה של עמדי עצמו, ובחלוף כשנתיים מאז פרוץ מלחמת חרבות ברזל.

לא נשבר

מילים ולחן: עידן עמדי

שוב בחוץ, נסיעה,
את בשקט, במראה,
שוב התחלתי לספר לך,
מה שחוסך מהעולם.
משאיות פורקות סחורות,
סטיקרים על הקירות,
אני עוצר להסתכל,
עד שירדות דמעות.

זה עוד לילה בלי שינה,
רק עוד סיגריה אחרונה,
עוד אור ראשון שמחמם,
שמזכיר לי לאהוב,
מה שקיים בינתיים,
מה ששלי עדיין.
למרות כל הכאב,
היה חשוב לי שתדעי,

אני לא נשבר,
 קם כל בוקר מעפר,
 ממשיך,
 עוד רגע עוד קצת,
 עד מחר.
 זה לא הסוף,
 מתוך הסדק שבתוכי נפער
 יצמח לו פרח ואור,
 לא נשבר.
 לא נשבר.

מתוך נחיל המכוניות,
 פתאום נופלות לי הבנות,
 מה שהדחקתי, שמפחיד,
 סודות קדומים ונבואות,
 על עולם אחר מוזר,
 בו אין עתיד ואין עבר,
 בו אני שלם, חופשי
 מכל השאלות.

עוד דגל מתנופף ברוח,
 עוד סרט צהוב מתוח,
 הפצע שבלב פתוח,
 מתי תבוא לי בחלום?
 עוד גל של טוב יבוא אלינו,
 את ואני נהיה לשנינו,
 עוד פרי בטן בכך יצמח
 בחן ויופי,
 אהבה ..

אני לא נשבר,
 קם כל בוקר מעפר,
 ממשיך,
 עוד רגע עוד קצת,
 עד מחר.
 זה לא הסוף,
 מתוך הסדק שבתוכי נפער
 יצמח לו פרח ואור,
 לא נשבר.
 לא נשבר.

16.1 דרור שטיינר

17.1 שרית קולינס

אלון שמואל

18.1 ליאור טיקוצ'ינסקי

19.1 ג'וני הרמץ

ריטה ראובינוב

לביא חייט

20.1 צביה כץ

21.1 גיא וגנר

22.1 שחר פורת

סיפור לשבת

להיות סבתא זה להיוולד מחדש דרך אהבה !

זה לראות חתיכה קטנה מהסיפור שלך רצה בחצר, צוחקת, גדלה ... ולהרגיש שהחיים נתנו לך הזדמנות שנייה לחבק בעדינות, לטפל ברוך, ולאהוב בלי לחץ.

כשאישה הופכת לסבתא - משהו בתוכה הופך לאור גדול. העייפות של השנים הופכת לחוכמה. הגעגועים הופכים לסיפור לפני השינה. והרכות הופכת לבית חם.

להיות סבתא זה לדעת שלא הכול בחיים היה לשווא, זה לראות בעיניים הקטנות האלה את המורשת של האהבה שזרעת, המאבקים שהתגברת עליהם, והקרבות שאיש לא ראה.

זו אהבה שלא דורשת, לא מתלוננת - פשוט קיימת אהבה שמחבקת, מבשלת, שרה, מתפללת, מחכה, מנחה.

אומרים שנכדים הם עטרת זקנה... אבל האמת - הם הנס שמזכיר לך שהלב שלך עדיין יכול לפעום בתקווה של התחלה חדשה!

להיות סבתא זה פשוט... לאהוב שוב מהמקום הכי טהור שיש.

סבתות יקרות – אתן קסם אמיתי!

